

prisen, der er 44 Kr. i Øjeblikket, for Fremtiden skal være — udleveret til Mølle — 60 Kr., altsaa 16 Kr. mere, end den er nu. Dette betyder for et 300 g Franskbrød en Stigning af 5,7 Øre. Hr. Hauge ryster paa Hovedet, men det er et ganske simpelt Regnestykke. Hver Gang Hveden stiger 10 Øre pr. kg, betyder det 3,6 Øre for et 300 g Franskbrød. Naturligvis kan her kun være Tale om Melværdien; hvad Fremstillingsudgiften angaar, ligger det jo udenfor dette Forslag, og det kan blive ganske andre Tal. Men naar et 300 g Franskbrød i Øjeblikket koster 34 Øre, saa vil det altsaa sige, at Prisen vil stige til 39,7 Øre, ikke til de Tal, jeg ser anført i Pressen, som er grebne ud af Luften og fuldkommen forkerte.

Hr. Hauge sagde, at naar jeg foreslog her, at Hvedebrød skulde fremdeles udleveres paa Mærker, saa var vi inde paa Krigstidens allerværste Rationering (Modsigelse). Ja, saa beder jeg undskyldte, saa har jeg misforstaaet, men jeg havde i alt Fald noteret det saaledes; det vil imidlertid fremgaa af Fortrykket. Dertil vilde jeg have sagt, at den foreslaaede Rationering er ikke den værste, for vi har været nede paa 6 Mærker og er i Øjeblikket nede paa 4 Mærker. Jeg kunde have Lyst til at nævne Aarsagen til, at vi er nede paa 4 Mærker. Aarsagen er den, at da vi kom til April, viste det sig, at Hvedeforbruget her i Landet havde været saa kolossalt, at der ikke var Hvede nok til mere end 4 Mærker for den resterende Del af Aaret. (Rode: Det er ikke rigtigt). Hr. Rode siger, at det er ikke rigtigt. (Afbrydelse af Rode). Der kom 131 000 Tons Hvede ind i Landet, og til de 8 Mærker, der skal rationeres for næste Aar, vil udkræves 1 027 000 Tønder, det vil sige, at den 1,3 Mill. Tønder, der indkom sidste Aar, vilde være tilstrækkelig til en Rationering paa ca. 11 Mærker. Der kom altsaa Hvede nok ind til, at Befolkningen rigelig kunde forsynes. Men da der ingen Rationering var, viste det sig paa dette Omraade, saaledes som vi kender det fra alle Omraader, at Købeevnen i visse Kredse af vort Folk havde udviklet sig saa stærkt, at man lod Rugbrødsmærkerne være og købte Hvedebrød i Stedet, men nu, da Hvedebrødsrationeringen blev indskrænket, bruges der mere Rugbrød, det er de opsparede Rugbrødsmærker, der kommer frem. Saa kunde man sige: Ja, men saa er der ingen Brug for Rug, naar der er en saadan Købeevne,

at man køber Hvede i Stedet, men dertil vil jeg sige, at selv om der i visse Kredse er en saa stor Købeevne, at man kan lade Rugbrødsmærkerne ligge og købe Hvedebrød i Stedet, er det ikke alle Vegne, og derfor kan man ikke se bort fra, at vi, naar vi er gaaet saa langt ned med Rugbrødsprisen, ikke paa een Gang kan sætte den op til de Højder, der kunde være Tale om. Fejlen maa siges at være, at skønt man sidste Aar havde Statslagre, forsømte man at rationere. Hr. Hauge mente, at Aarsagen til, at jeg vilde indpaa Rationeringen, ikke blot som nu med 4 Mærker, men for næste Aar med en dobbelt saa stor Ration paa 8 Mærker, var, at jeg var bange for, at Befolkningen ikke havde Raad til at spise mere. Nej, Aarsagen er den modsatte, jeg er bange for, at Befolkningen har Raad til at spise for meget. Selv bortset fra Valutahensyn var det af Betydning, at vi kunde have nogen Hvede til Eksport, men det er desværre sandsynligt, at hvis der ingen Rationering foretages, vil det gaa som sidste Aar, at naar vi kommer hen paa Foraaret, er der for lidt Hvede, og saa staar vi overfor en Overvejelse af, om vi skal importere Hvede. Hr. Hauge beredte mig en Skuffelse; jeg havde troet, at han, der har været glad ved Sukkerordningen, som er bygget paa det Princip, at vi skal rationere Sukkeret, for at vi kan faa noget til Eksport, der betyder noget i vor Handelsomsætning, ogsaa for Hvedens Vedkommende vilde sige: Det er godt og fornuftigt, selv om det ikke betyder alting for vor Udførsels Forbedring.

Det er ufatteligt, at Hr. Hauge ikke straks griber dette Lovforslag med Begærlighed. I Stedet siger Hr. Hauge: Det er ufatteligt, at Regeringen ikke kan se paa Valutaens Fald, at der maa gøres noget. Ja, her er der noget, som er ufatteligt, det kan ikke nægtes. Hr. Hauge har snart udviklet det til en Specialitet at tale om Valutaen og holde Begrædelsestaler om den danske Valuta, og jeg vil indrømme, at hvis det kunde nytte noget at holde lange Begrædelsestaler derover, vilde Hr. Hauge være en overordentlig nyttig Mand. Det nytter imidlertid ikke, det er Handling, der skal til, det er virkelig effektive Midler, der skal bringes i Virksomhed, og det kan ikke nytte noget at henvise til et Valutaraad og et Valutanævn, der faar den Myndighed, som den lovgivende Forsamling burde have, hvis man ikke paa Forhaand ved, hvad det er, Raadet i Virkeligheden skal udføre, og det